

První Zlatý Trapsavec z roku 1971. Tak vstoupil do dějin historie této literární soutěže **Jožka Jégr**

Další z autorů, kteří k našim ohňům už nepřisednou.

Navíc jeho vítězné **Ontário** je písňový text, jediný který dosáhl na cenu nejvyšší. Jožka ovšem nebyl žádným nezkušeným autorem a na svém kontě má celou řadu povídek. Ač je v Trapsavci držitelem ceny jediné, na soutěž nezanevřel a stanul i v její porotě. Znamější je ovšem jeho dráha hudební. Zakladatel brněnského **T.E. Bandu**, autor řady k naší smůle většinou jen na jihu Moravy známých trampských písniček, učitel v hudební škole, který sám hrál na kytaru, basu nebo mandolínu. Miloval jeden z brněnských trampských rájů – údolí Bobrůvky, kam jezdil na chatu. Byl člen T. O. Divous a T. O. Jeseter, stal se jedním z šerifů SBO (Svazu brněnských osad), ale i zakládajícím členem brněnské pobočky Jack London Clubu a člen Klubu angažovaných nestraníků. Mimochodem komunisti ho vyhodili z hudební školy, kde učil. Po revoluci stál u opětovného zrodu slavného brněnského trampského časopisu Tulák.

Jeho povídky najdete třeba ve sbírce **Sonáta pro klavír a borovici** a hudební aktivity pak v knize **Volání větru** – historii brněnské trampské písničky, kterou vydal v roce 1992 Konvoj.

Pražský Avalon připravuje k vydání sborník jeho textů literárních i hudebních a určitě by vám tato publikace neměla ujít. Lze ji formou akciového certifikátu objednat. Více najdete zde:

<http://www.folktime.cz/trampske-zajimavosti/7254-jozka-jegr-nova-akciovka-za-ucelem-vydani-knihy-tulak-jozka-jegr.html>

Ontário

Dostal jsem psaní z Ontária
z té dálky dejchne poezie
otvírám list, však mezi řádky
je skryta nostalgie.

Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 06 Listopad 2014 22:44

Že prej má prachů jak nóbl pán
knihovnu plnou Hemingwaye
a nověj vůz a taky nuda
klepe mu na veřeje.

Odešli mnozí a jejich smích
v campech už nezazní,
toulavej vítr v strunách jim hrál
možná song poslední.

Dostal jsem psaní z Ontária
píše mi přítel z emigrace:
pošli mi, prosím, vzpomínek pár
sem do mý nový štaće.

Srdce prý nechal malinkej kus
ležet u cesty tu neděli
kde jsme se slečnou romantikou
na trávě dováděli.

A tak jsem poslal do zámoří
pár stručnejch vět a komplimentů
že srdce dávno v trávě není
jen trochu sentimentu.

Dostal jsem psaní z Ontária
z té dálky dejchne poezie
dopis malej, však mezi řádky,
VELKÁ NOSTALGIE...

Zlatý Trapsavec 1971

Mikuláš v údolí

A tak sedíme na chajdě v údolí Bobrůvky, ti stejní jako loni, stále tíž, tak jako před mnoha roky, i když dnes stříbrem ojínění, zkrátka starší o nějakou tu moudrost, nicméně stejně blbí a naivní, nechápající složitost bytí, tak jako tehdy, když jsme tyhle tramské chaloupky stavěli. Po levici sedí Tonda, věčný stavitel své – již historické chaty – pohříchu, ještě dnes nedostavěné. Nevyzpytatelný to člověk, o němž se traduje, že se v mládí měl dáti na cestu duchovního, leč osud a totalita jeho životním plánům nepřály. Dnes je kontrolorem v krachující fabrice. Dodnes však vyráží se svou osadou na vandry tak jako za mlada. Po pravici trůní, již poněkud znaven alkoholem, omšely soused Cvanda notorik jak řemen, přitom však vynikající machr přes instalatérštinu, populární recesista a věčný optimista. Naproti rozvíjí své teorie o samozřejmostech, avšak spisovnou češtinou, okořeněnou nějakou tou vulgárnůstkou, jak je ostatně jeho zvykem, slovnutný vtipálek, též jeden z majitelů

nemovitosti na našem břehu řeky. Říkají mu od nepaměti Kamarád Žabák.

Samozřejmě, že mu přivzkuje nejmladší člen našeho dnešního mikulášského sešnu, mladý invalida a bývalý policajt z protější strany, nadějný notorik Pavel, také vyhlášený pstruhař a pytlák.

Dobře a v pohodě se kecá, popíjí a jen tak nezávazně, semo tamo, se o někoho z nepřítomných kamarádů ořem, jako by ne ani pomluvou – přeci bychom mu to řekli přímo do očí, kdyby tady s námi byl, že jo!

A čas letí, chybí nám do hry jen ti nejočekávanější, a to je, jak známo Mikuláš s čertem a andělem.

Nevím, kdo organizoval pochod této slavné trojice údolím letos, ale zdá se, že naši boudu vynechal. Ani bych se moc nedivil, vždyť dnes je to všechno v rukách té nejmladší generace, a tak proč by museli tihle trempíci zrovna k nám, starým kmetům?

Hodiny ukazují již jedenáctou a světe div se, pojednou se s rámusem otevírají dveře a dovnitř vráží ona žádoucí trojice. Otrávený Mikuláš s rozjařenou mladící coby andělem a zmalovaný čert, celý v černém.

Takže je to prima jako vždycky. Poslušně klekáme, kajeme se za své bezbřehé hříchy a nakonec otevíráme další flašku rumu. K tomu drnčí kytary, venku je studeno až mrholivo, ale tady od krbu teplo a celkem veselo. Nakonec – kolik ještě těchhle mikulášskejch užijem? Jen houšť!

Ani nevím, kdy se s námi „svatá trojice“ těchto výtečníků rozloučila a chata úplně osiřela. Jen v krbu občas zapraskalo poleno a já uklízel prázdné láhve s nepříjemným pocitem, že zítra mi bude „pěkně hučet v palici“.

Potom jsem vyšel ven, abych odlehčil svým ledvinám, a když se tak nakláním z verandy, cítím někoho vedle sebe. „Hrome! Ty jsi ještě tady?“ ptám se rohatého stínu a učiniv to nezbytné, otevírám dveře chaty. Jenže onen „pekelník“ si usmyslel, že si sedne na moji vyseděnou sesli, a tak mu povídám: „Heleď, ty posranej přízraku, přeci víš, že jsem se ze všeho poctivě vyzpovídal již před drahnou dobou, tak co tady ještě okouníš?“

„Ne, zdaleka jsi ještě neřekl všechno,“ povídá ten podivný umounělec a pak pokračuje: „Zapomněl jsi říci, že několikrát, když kolem tebe kráčelo Zlo, jsi lhostejně stál a neučinils nic proti tomu. A tento hřích nás strašně spojuje. Já jsem totiž zkoncentrované Zlo v této podobě a ty se mi docela zamlouváš! Ty jsi potencionální nositel pekelného ohně, ať chceš nebo nechceš.“

Opravdu – v tu chvíli zhasla stropní petrolejová lampa a prostor ozařovaly jen jeho zářící zlověstné oči. Pomalu, přemýšlivě jsem se odvrátil a lhostejně přihodil do krbu poleno.

„Dobře. Ale uznej, že v každém z nás je skryto dobro i zlo, které ty podněcuješ. A já tak trochu okrajově věřím v něco – možná se tomu říká Bůh – co nedopustí, abys nade mnou zvítězil. A vůbec, nalij si támhle z té flašky a budme přátelé nebo i nepřátelé, jak je libo.“

„tak díky,“ řeklo to černé monstrum a přiložilo láhev ke rtům. Pak se ztichlou chatou ozval nedefinovatelný řev, kvílivý jekot a strašlivý nářek. Stavení se zakymácelo a krb poskočil o pár centimetrů.

Přihodil jsem nevzrušeně další borový klacek a vzal do ruky flašku, kterou před chvílí třímal ten ocasatý jednokopytník. Věděl jsem totiž, že v ní byl zbytek devadesátiprocentního lihu – jako památka na blažené totalitní nicnedělení v národním podniku Fruta, kde se tyto „trháky“ vyráběly. Vůbec jsem se nedivil, že jsem konečně zůstal v chajdě sám. Po čertu zbylo jen trochu sirného pachu a v lahvince tak jeden lok a ten jsem dorazil.

Ať žije Mikuláš, prsatý anděl a nešťastný čert v roce 1994.